

[Connie Hedegaard]

Men når det så er sagt, vil jeg sige, at vi håber stadig væk på, at den sunde fornuft ikke er helt uddød hverken i Socialdemokratiets folketingsgruppe og eller i De Radikales folketingsgruppe. Vi har da også noteret os de positive signaler, der har været fra fru Marianne Jelved.

Vi synes ikke, at vi skal gøre dette til et slagsmål; vi må bare simpelt hen erkende, at tiden er løbet fra reklamemodstanden. Reklamer er jo inde i TV 2, og pludselig at gøre Socialdemokratiets tilslutning til et spørgsmål om, hvornår TV 2 kommer i gang, er immervæk at opfinde et nyt argument, som vi ikke har hørt før fra Socialdemokratiets side.

Vi håber, at vi kan finde et fornuftigt kompromis, men for Det Konservative Folkeparti er det afgørende, at der i det kompromis indgår en adgang for nærradioerne til at sende reklamer og finansiere sig ved hjælp af reklamer.

Ingerlise Koefoed (SF):

Man kan nok sige meget om den debat, vi nu i årevis har haft om finansiering af både landsdækkende radio og tv og lokalradio og -tv, men man kan i hvert fald understrege, at begge sider af folketingssalen har udvist om ikke andet så en meget stor tålmodighed i denne sag. Vi er blevet ved med visse variationer at gentage de samme holdninger, som vi hele tiden har haft, og jeg synes egentlig, at denne gang er det Socialdemokratiet og SF, der har vist den største smidighed ved dog at forandre lidt på det forslag, vi har fremsat, i forhold til de forslag, vi har fremsat tidligere. Det forslag, der kommer fra regeringen, er jo det samme, som vi så i foråret, dels om reklamefinansieringen, dels om spørgsmålet om, hvorvidt dagblade skulle kunne få sendetilladelse til alene at lave lokalradioer.

Kulturministeren roste os for, at vi denne gang ikke havde taget kommunerne med i vores forslag. Det har vi ikke gjort, fordi de tidligere forslag, vi har fremsat, har indeholdt en vis form for automatik: Når en lokalradio, en lokal-tv-station, kunne komme med et eller andet beløb, skulle kommunen komme med det samme og staten med det samme op til en vis begrænsning i sendetiden – jeg skal ikke trætte med at gentage hele forslaget.

Denne gang har vi ønsket en anden form. Vi har ønsket, at de lokalradioer og lokal-tv-stationer, der selv kan skaffe sig nogle midler, skal

kunne gå til Kulturministeriet direkte – uden at kommunerne skal blandes ind i det hverken censurmæssigt, bestemmelsesmæssigt eller økonomisk – og søge om penge til dækning af det lokale stof. Jeg tror, at man sagtens, hvis man ville, kunne finde frem til nogle ikke for bureaukratiske måder at gøre dette på. Nu må vi jo se – hvis forslaget skulle gå hen og blive vedtaget – hvordan vi kommer videre med den rent administrative side af sagen.

Det er klart, at vi i SF stadig holder fast ved, at der ikke skal være reklamefinansiering af lokalradio og lokal-tv, fordi vi – som jeg har sagt hundrede gange før, tror jeg nok – ikke ønsker at blande kulturpolitik og erhvervs politik sammen. Begge politikker har i høj grad en berettigelse, men vi mener, det vil være uheldigt med den sammenblanding, der finder sted, når man gør lokalradio og lokal-tv-stationer delvis afhængige af reklamefinansiering.

Vi tror, det i det lange løb vil komme til at betyde, at nogle af de små lokalradioer, som sender til et særligt publikum, som måske er mere interesseret i radio og debat, end de er i forbrug, vil få meget svært ved at overleve.

Jeg er også lidt betænkelig ved, at man her forudser, at reklamerne i lokalradioerne kan komme til at gå ind i programmerne på en helt anden måde, end man forestiller sig dem anbragt i lokal-tv-stationerne, og jeg vil meget advare imod, at man begynder at liste reklamer direkte ind i udsendelserne i lokalradioerne.

Det var nu mærkeligt, sagde fru Connie Hedegaard, at Socialdemokraterne kun ville gøre plads for Socialdemokraternes reklame i lokalradioer. Nu må det vel siges, at så godt som alle de politiske partier på den ene eller den anden måde benyttede sig af den mulighed, som vi var med til at støtte, for, at politiske partier og religiøse bevægelser på linje med andre mennesker og andre virksomheder skulle kunne købe sig sendetid i lokalradioerne og lokal-tv-stationerne. Jeg mener stadig væk, at der er forskel på, om det er et politisk parti, en religiøs bevægelse eller andre, der fortæller om deres virksomhed, eller det er købmanden, supermarkedet og andre, der sender reklamer direkte ud til publikum.

Den måde, som vi nu har forestillet os at man indtil videre skulle finansiere lokalradio og lokal-tv-stationer på, er et oplæg fra vores side, og det er klart, at vi, hvis der skulle være nogen her i Folketinget, der kunne være endnu mere